

HOL LAKIK AZ ISTEN?

Dr. Nehéz Márta Mirjam OCDS

2023

„Isten igazságos. Felhőn ül és lesi

mikor rosszkodunk, tévelygünk s akkor lesújt, küld egy kis betegséget, szenvedést...” – mondták nekem párszor.

Ezt ülteti el a Hazugág Atyja sokak szívében: a sátán, aki a gyűlölet tüzes poklában lakik, és egy ideig, amíg Isten be nem zárja ebbe a tüzes tóba - ami önmaga - még kijárása van kísérteni az embert, Téged, engem.

De hát akkor hol lakik az Isten?

Hitünk szerint Istenben három személy van: az Atya, a Fiú és a Szentlélek. A Szentháromság. Egy a hatalmuk, egy az akaratuk. Hol is laknak?
Nézem a Bibliát:

Az Atya a mennyben van.

Jézus: „Atyám házában sok hely van, ha nem így volna, megmondtam volna nektek. Azért megyek el, hogy helyet készítsek nektek. Ha aztán elmegyek, és helyet készítetek nektek, újra eljövök, és magammal viszlek benneteket, hogy ti is ott legyetek, ahol én vagyok.” (Jn 14,2-3)

A Szentlélek a földön van.

Jézus küldette ide mennybemenetele előtt, hogy ne szomorkodjunk. (Jn 14,26 és 15,26) És senki sem mondta, hogy már esetleg visszament. Sőt azt tartják, ha nem lenne itt, a föld már rég elpusztult volna.

Az Isten Fia, emberré is lett: Jézus Istenember.

„Státusza” - emberileg mondva - kettős:

- Mint Isten, róla az Atya mondja: „Öröktől fogva szülöm Őt”, vagyis az Atya ölében van, egy Vele. (Hasonlóan, miként az anya gyermekével a méhében.)
Máshol szó van arról, hogy az Atya jobbán ül. Igen ám, de nemcsak ott!!!

Jézus, mint Istenember nemcsak Atyjánál van, hanem bennünk, Benned, bennem is lakik.

Átgondolva vált világossá, hogy vannak „átjárások” ezekben a dimenziókban – ahogyan szegényesen ki tudom fejezni – és hogy ez is egy isteni (égi) törvény lehet. Isten körülvesz minket, Jézus pedig bennünk lakik.

Gondolkodtam azon, miért lakik bennünk?

Jézustól kaptam: mert mérhetetlenül szeret, ugyanis Atyja saját képére és hasonlatosságára teremtette az embert, ezért úgy szeret minket, mint Atyját. (Nem a felhőn üldögél, bennünk szeret lakni.)

Velünk van az Oltáriszentségben, de szinte ugyanúgy velünk van a másik ember lelkében is.

Jézus erre figyelmeztette Franz Horsthuis atyát, hogy Őt megtalálja a felebarát lelkében is. Natália nővér pedig erre azt mondta, hogy ott ahol szeretik, dicsőségesen él, a bűnben élők lelkében is ott van, de megostorozva, szenvedve látja Őt.

(Lehet, hogy ezért mondja mindig Jézus, hogy szeretnünk kell egymást, ami gyakran nem is olyan könnyű. Bizony, nekem sem. Mindig előlről kell kezdenem a dolgot.)

A Szentlélek is „átjár”, jön-megy, merthogy ott fú, ahol akar.

Nem mindig ott, ahol szerintünk kellene. Hihetetlen dolgokat, testi-lelki gyógyulásokat visz végbe.

A három isteni személy közül Neki van a leggyöngédebb szíve. Ha harag van bennünk, messze elkerül, ha szeretetünk kis sugarát látja, máris ott terem. A kényes kérdéseket Vele szoktam „megbeszélni.” Ő meghallgat, aztán intézkedik, béke és öröm jár nyomában.

A MÁSIK KETTŐ meg attól boldog, hogy a Lélek örül, annyira szeretik.

(Hát ezt el is hiszem, örömben én is futkostam, táncra perdültem, szaladgáltam gyerekkoromban. Még ha csak az „sajnos” csak egy szép ruha, vagy egy köves gyűrű volt is.)

Mindig mosolygok, van, hogy nevetek, ha Ő eszembe jut. Mindig boldogságot áraszt. Megértés. Elfogadás. Semmi számonkérés. (Az Atya jelenlétében már nagyobb a tisztelet.)

De Ő, a Lélek Különleges Valaki. Lelkemben úgy látom, hogy örömben mennyei táncot jár.

Jaj, lábacsáját kőbe ne üsse, ha hitetlen kemény szívekhez ér! Ezért írtam a könyveimet, hogy meglágyuljanak.

A Szentlélek kegyelem kiadásait, jaj nehogy megvessék, mert az örök életet utasítják el. És egy drága Jóbarátot, atyát, testvért, szeretőt, amire éppen vágyasz. A Szentháromság minden szeretete Benne ég.

Az is lehet, hogy azért szeret annyira, mert Jézus Benned lakik.

- Jézusom ezek az átjárások mennyi csodát rejtenek!

- De hát ez rátok is érvényes: isteni létből jöttetek, oda is érkeztek.

Valójában Isten mindenütt ott van, és mindent átjár. Micsoda dicsősége az embernek, hogy Jézus bennünk lakik. Még az angyalokban sem. Nem is tudjuk, ezért sokszor semmibe is vesszük. Ez nagy veszteség nekünk!

Jézus, mint ember, emberi érzelmekre, megnyilvánulásokra is vágyik:

A Szereteláng látnokának - Erzsébet asszonynak - azt mondta:

"Én az emberi természetet is magamra vettem, és úgy kell Hozzám szólni, csak egyszerű, emberi szavakkal. Nem kell a két lépés illemszabályt betartani, hisz a szívetekbe fogadtatok.

Ne hagyjatok ott egyedül! Szívem szeretetre és bizalomra vágyik. Kérem, legyetek szívesek szóljatok Hozzám, hogy kegyelmeim teljességével válaszolhassak." (1/73)

Egy idős szerzetesnővér – Krisztina, egy élet tapasztalatával – pedig azt mondta nekem:

„Jézus ember is. Nem fogjuk fel Jézus szerelmének a jeleit. A saját szeretetét – és mivel ez oly heves, nevezhetjük szerelemnek is - adja nekünk. Azt szeretné, ha mi is éreznénk ezt.

Mert akkor nem volna sokszor oly egyedül, és oly magányos..." (Az emberi szívekben.)

Jézus pedig szinte könyörög:

„A szeretet és jószág ösvényeit választottam számodra. Megízlelted szeretetem édességét? Imádkozz azokért, akik még nem találtak Hozzám. Mindenki kapott meghívást az egyesülésre Velem!!!

Boldogok, akik megtisztulva engedik, hogy karjaimba zárjam őket, mert maguk is világossággá válnak. Mennyei udvarom Világosságomat szüntelen félelemmel és elragadtatással szemléli."

Amikor Isten előtt állunk, amikor Ő bennünk él, akkor tudatosítsuk, hogy a Világosság, az Öröm, a Szeretet, a Gyöngédség és a Szentség előtt vagyunk. „Ellene vagyok minden büszkeségnek, gőgnek, fennhéjzásnak, szégyentelenségnek, minden beképzelt szónoknak, hitét hagyónak.

De ti, hűséges gyermekeim: Ne rémüldözzetek!

Nem Tőlem van, aki kárt okoz szívetekben, az sem, ha csak csapásról, büntetésről prófétál. Ha békét, bűnbánatot hirdet, bátorít, javára másoknak, őt Én küldtem. Ne engedjétek, hogy elhagyjon a derús nyugalmatok és e világ diktáljon.”

Jézus nemcsak kér tőlünk, hanem ad is.

Jézus: Ahol én vagyok, ott a mennyország. Csak a látás hiányzik és a gyönyörűség még itt a földön. (G. Bossis)

Ha hiszel, szívedben ott a mennyország, és áldásai átjárják életed minden mozzanatát. Benne nyugalmat, békét, örömet mindig találsz. Ez nagy ajándék, mivel sokszor itt a föld maga a pokol. (háborúk)

Arra gondolsz bűnös vagy, hozzád nem jön Jézus?

„Minden, de minden bűnt gyöngéden megbocsátok: fáradhatatlanul és visszavonhatatlanul, és soha többé már nem gondolok rá. Áldottak azok, akik elhiszik és hirdetik Irgalmamat. Ők az Én igen szeretett gyermekeim, és máris megpihenhetnek Szívemen. Júdásnak is megbocsátottam volna, ha lábamhoz borul. **Nem nagyon tudok Én bíró lenni, ha megkötöz a szeretet.** (Szentatya: Isten sohasem fárad bele a megbocsátásba.)

Szentáldozáskor szétáradok, átjárom valótokat, véretek minden cseppjét. Úgy javítalak titeket, ahogy kéritek. Megváltó- Testvéretek vagyok. Akihez betérek, ott működöm. Csupa tevékenység vagyok. Fáradt vagy? Hagyd abba most imáidat, örülj annak, hogy szeretlek!

Elszórakoztam. - Jézusom, már megint máshol jár az eszem

- **Valld be. Alázkodj meg, és máris itt vagy Szívemen.** A pokolban szüzek vannak, de alázatosak nincsenek. Legkedvesebb áldozat Istennek a fájdalomtól megtört szív.

Sokat dolgoztam.

- Jaj, neheztelsz, hogy nem törődtem Veled?

- „Kedvesed annyit törődik veled! Ha munkába merülsz, ha fájlalod, hogy hited csak pislákol, amikor nem érzed a Jelenlétét, ott van. Ha azt hiszed, hogy elhagyott, elfelejtett, akkor is ott van. Benned él, vigyáz rád és szeret.

Rejtett utakon, másképp közeledek mindenkihez, óvatosan udvarolok: emlékkel gondolattal, eseménnyel. Némelyek riadtan távoznak, ha esetleg meghallják hívásomat. Nem merek többé közeledni, nehogy súlyosbítsam vétküket.

Kivárom: haláluk pillanatának félelmében feltámadjon a lelkiismeret furdalás és sóhajtsanak Hozzám. És ez a vég gyorsan érkezik, mint a rohanó áradat, amely egy csapásra mindent elsöpör. Tudom, sokszor törekvésetek száználmas holtpontra jut, mégse veszítétek el bizalmatokat. Velem mindent megtehettek!

Úgy epedek utánatok

„Lealázodom, hogy be is vallom. Szeretetem emésztő tűz. A szeretet minden fokát túllépve szeretlek titeket! Kérhetem, hogy az életeddel válaszolj?

Azt gondolod, ez Szeretetem szelíd megnyilatkozása? Pedig micsoda Erő, mely le tudja csendesíteni saját lángoló Hevét!

Boldog leszek, ha életedet alamizsnaként nyújtod Nekem.

A Mennyben magánkívül leszel a csodálkozástól, hálától. Mit tettem mindezért? - kérdezed majd... - Minden erődből szerettél és engedted, hogy szeresselek. Gyermekeim, szeress engem...

Látod most is koldulok,

Amíg tart az idő. Hogy kiáltoznak majd azok, akik száműzték életükből Istent: „Hegyek, szakadatok ránk.” Az Istent szeretőik pedig készülődnek, hogy Benne elmerüljenek.

Egyedül a szeretet alapján foglak megítélni titeket.

Mennyire szeretem, ha bizalmasan szóltok Hozzám.

Bátran mondjátok: Most vagyok itt először, nem tudom, mit beszéljek. Nem baj, ha nem tudják, hogy szólítsanak. Beszéljenek Hozzám szeretettel. Drága kis lelkek! Minden szavatokra figyelek.

Ne féljete a Jó Pásztortól! A legkisebb barikák is felkapaszkodnak és a térdén pihennek.”

Hiszem, Jézusom, hogy bennem laksz, de mégis hol?

Régebben azon tűnődtem, ha meghalok, keresztül kell mennem az anyagi világmindenségen és az rettenetes lesz, mert a galaxisok félelmetesek, nincsenek érzelmeik, még csak nem is köszönnek, csak forronganak, tönkretesznek mindent, amihez hozzá érnek, magukat is. Akkor Jézus vigasztalt, hogy a lélek nagyobb, mint az egész univerzum. (Később olvastam egy szentnél, ő is ezt mondta.)

Tehát Jézusnak helye éppenséggel volna bennem. Bár ez Neki nem számít, mert képes kis pontra is összehúzódni, példa erre a Szentostya akár kicsiny darabkája. *(A Szentostyában testi, az ember lelkében lelki jelenlét van.)*

Az ember 3 részből áll

Testben élünk, van lelkünk, Isten pedig saját képére és hasonlatosságára teremtett minket, mivel **saját Szelleméből lehelt** belénk. **Jézus a szellemünkben lakhat!**

Jézus egy áldozás után megmutatta, hol él bennem. (1995)

Találkoztam az örökkévalósággal

Élek én, de már nem én, hanem Krisztus él bennem.

Szeretemet elvesztettem. Elkeseredve gondoltam, hogy milyen kár, hogy az együttlét napjai elfutnak, és nem tudom megragadni azokat, hogy a szívemre tűzzem, és mindig jelen legyenek. Panaszkoztam Jézusnak:

- Olyan rossz, hogy minden elmúlik: az események jönnek, mennek, mi marad meg nekem? Semmi? Nem is lehetek boldog? Ekkor komoly tanítást kaptam:

- És te honnan jössz? **A Mennyei Atya teremtett,** egy küldetést kaptál, utána hazavár. El sem képzelheted milyen szeretettel teremtett, és milyen vágyakozva vár!

A teremtés rendje szerint az Övé vagy.

Krisztus Vérével megfizetett érted. Ezért a megváltás rendje szerint örökké az enyém vagy! És ki szeret annyira téged, mint a Szentlélek? A szeretet jogán az Övé vagy.

Ez a szeretet rendje.

Kérd Lelkemet, hogy rendezzen el mindent benned.

- Jézusom, tudom, hogy hozzátok tartozom, de oly nehéz - ahogy kívánod - nekünk, szegény embereknek teljes szívünkéből és lelkünkéből szeretni azt, akit nem látunk. Ezért bocsátsd meg, ha ritkán sikerül, az is a kegyelem pillanataiban.

Ezek annyira foglalkoztattak, hogy egy csütörtökön este a szentmisén felajánlottam magam a Mennyei Atyának:

- Neked adom magam. Hisz valójában idecsöppenem a földre megkérdezésem nélkül, Te határoztad el, hogy megteremtesz. Adtál lelket, éntudatot, ismeretlen erőket helyeztél el bennem, amelyek utánad vágyakoznak. Biztos, hogy Benned nyugszanak majd meg.

Én nem tudom honnan jöttem, de belátom a „teremtés rendje” szerint: a kép a festőé, a szobor a szobrászé, a lelkem a Teremtőmé.

Csak hogy most, én már szabad akarattal kijelentem, hogy Tiéd akarok lenni, és nagyon boldog vagyok, hogy jó és drága Atyám vagy. Bocsánat, köszönöm, hogy megteremtettél és hogy Jézust nekem adtad.

Aztán Jézushoz fordultam: köszönöm, hogy megváltottál, mielőtt tudtam róla. Köszönöm, hogy szeretted, hogy jelenléted állandón kísér. Te vagy életem öröme.

Kijelentem, hogy bárkit elveszíthetek, Te vagy a legfontosabb nekem. Ezennel mindent odaadok Neked. Kérlek, őrizd meg nekem a múltba futó boldogságaimat, most a Szívedre tűzöm őket, és már nem is keresem őket máshol.

Ekkor hirtelen hatalmas szeretet öntött el, arra gondoltam, ez a Lélek lehet, kértem:

- Jöjj, és rendezd el bennem mindent! És a szentmisén megáldoztam, a helyemre mentem, szemem lehunyva imádkozni akartam. De nem tudtam, mert hirtelen:

Egyszer csak valaki bensőmben kinyitott egy kaput, és én mind mélyebbre szálltam. A kapu nem olyan, mint a szoba, vagy templom ajtaja, nem is tudom leírni milyen. Valójában: áttetsző, fehér fátyolszerű, mélybe tartó kinyílásokat éreztem, és azt, hogy mindez nem egy külső mozi, hanem bensőmben zajlik. Újabb, és újabb ajtók nyíltak, és mind mélyebbre jutottam. (Olyasmi, mint amikor a hagyma héját leszedik, és végül eljutunk a közepébe)

Megdöbbsentem, mert nem éreztem eddig, hogy bennem ilyen mélységek és utak vannak. A napi történések pedig csak mintha a hagyma külső barna héján zajlanak.

Akkor hirtelen megláttam, hogy ott legbelül valaki lakozik, de nem ám úgy, mint egy vendég, aki nemrégiben érkezett, visszafogott, udvarias és tudjuk, nemsokára távozik.

Nem! Ez egy Személy, Élőlény volt olyan otthoniasan, éppen úgy, mintha saját lakásában lenne. Rendezkedett, láttam, némely bútor nem tetszett. (Ezért kissé szorongtam.)

Egyszerűen természetes volt Neki, hogy itt van, ez az Övé, és hogy én, aki szerintem váratlanul betoppantam, Hozzá tartozom.

Nem volt emberi alakja.

Egy szelíd, mindenemet átjáró, betöltő Erő volt, mélységes nyugalomban, mégis szerető lüktetéssel, amelybe bevont.

Agyam tudta, hogy Ő Jézus. Nem rohantam a karjaiba, mert nem voltak, és különben is Ő lényem legbelsejében nyugodott. A karok szorításai ehhez képest igazán csak külső megragadások lennének.

Nem láttam fényt, sem a szeretet elragadtatását nem éreztem, sem egy boldog viszontlátás rohanó ujjongását.

De megrendített egy másik fény: a megtapasztalásé!

Eddig azt hittem, én egyedül vagyok. Kiderült, hogy valaki lakik bennem! Azt éltem meg, hogy a lelkem legbelseje nem is az enyém igazán, hanem Ő birtokolja.

És ez eltöltött csendes örömmel, és hallatlan biztonsággal. Hiszen egész életemben megtapasztaltam törekenységemet és nyomoromat, amint éppen csak bukdácsolok.

Ő pedig oly rendületlenül, mindent betöltve élt bennem, mint egy olyan oszlop, amely a világmindenséget is megtartaná, a maga szilárd nyugodtságával, amelyre számítani lehet, amely mindennek Ős oka, bensőm igazi Éltetője, és Valósága.

Aki elfoglalt engem, mint egy palotát, legeslegbelül lakik a titkok szobájában.

És a titok Ő maga: az, hogy VAN és engem elfoglalt. És ha magamat meg akarom keresni valahol a mélyben, Őt fogom megtalálni.

////////////////////////////////////

Így, amikor Lelkiatyámnak kezdtem mondani, hogy láttam egy oszlopot, de nem olyan, mint itt az ablakon át látható póznák, közbevágott, hogyha nem tudná, miről beszélek, elküldene, annyira nem lehet ezt kifejezően elmondani. Jézus! - kérdeztem- mit válaszoljak neki?

- A zsidókat is „OSZLOP” vezette a pusztában.

Aznap este a tükör elé álltam, és nézegettem, ki vagyok én?

Ha levágnám a hajam, nyugodtan tehetném, nem érinti az ÉLŐT bennem.

És ha majd a testem meghal, az sem érinti azt, aki bennem él, és aki vagyok igazán, és aki a legbensőbb énem.

**Ő örökké ugyanaz és örökké Jelenvaló!
Ezért a jelenben meg tudja őrizni mindazt, amit Neki adok!
Birtokba vette a bensőmet! Ezért:
ÉN IS HALHATATLAN VAGYOK!!!**

////////////////////////////////////

Hatások:

Már eltelt sok idő, de azóta tudom, hogy minden ember lelkében él az Isten. Ha imádkozom, nem az égre nézek, nem befelé.

Már nem látom, de a rettenthetetlen erejű hívásának hullámai mindig elérnek. Egyszerűen tudom, hogy én nemcsak a ruha, frizura, modorom, jó és rossz tulajdonságaim vagyok. Ez mind külsőség. Mások ezt érzékelik.

Tudom, velem együtt Jézus is belép egy helyiségbe. És ha más jön: tudom, hogy őbenne is él. Csak az illető nem tudja ezt. Tudom azt is, hogy az emberekben Őt kell szeretnem. Nem mindig sikerül. Próbálkozom.

Tudom, hogy már örökké ketten vagyunk. A dolgok átértékelődtek. Már semmi sem olyan életbevágóan fontos. Az események futhatnak. Átengedem őket a bennem lakó Élőlény Szívén.

Aki nem azt mondta, hogy Ő a legfőbb, és mindent, és mindenkit rádórozzak ki az életemből, hanem végtelen szeretettel így szólt: - **Én mindent megőrzök neked, amit Nekem adsz.** Szeretnék Vele többször ilyen tiszta látással találkozni. Ezért az imám sokszor csendből és befelé figyelésből áll: A bennem Lakót nézem, a sötétségen, amely eltakarja Őt, átvág figyelmem, mint a nyíl- valami vonzza is ezt nyilván. Körülvesznek a szeretet és hozzátartozás hullámai.

A földműves kincset talált, és eladja mindenét... (Mt 13,44) Szerettem volna én is annyira szeretni Jézust, hogy mindent odaadjak, a könyveket, szórakozást, tv nézést, több időt. De nem sikerült.

Fiatalon még, láttam a tévében egy árva újszülött pelikánt. Reszketett, alig állt a lábán. Ha ételt tettek elé, belezuhant, csőre csak úgy koppant, lábra állították, akkor hanyatt esett. Két óránként átölelve etetni kellett. Nagyon megszerettem. Sajnáltam, hogy a mennyben nincs ilyen, mert oly szívesen szeretgettem volna.

Jaj, gondoltam, elvontam szeretetemet Jézustól, a pelikán miatt. De hát Őt nem is lehet így szeretni. Dehogynem! - Jutott eszembe: ott a Kisjézus! És akkor elkezdtem dédelgetni gondolatban őt.

Aznap álmomban Jézus jött felém és már messziről nevetett! Megölelt, és én oly boldog lettem, hogy azt éreztem, hogy nincs tovább! És akkor Jézus lehajolt hozzám és a fülembe súgott valamit. Akiknek elmeséltem, tőlük kérdeztem, mit gondoltok, mit? – Biztos azt, hogy szeret. – Á, dehogyis!

Mikor Natália nővértől is kérdeztem, ő azonnal eltalálta!
- Honnan tetszik tudni? - Hát Jézus most mondja nekem!

- Mert Jézus azt súgta: „Te vagy a kis pelikán!”

Jézus úgy ölelt meg engem, ahogy én akartam a kis pelikánt a mennyben. Elszakíthatatlanul. Ha véget ér sincs vége. Ha nyomorúságunkban Rá számítunk, Jézusban ily hatalmas szeretet támad irántunk. És kész!

**Mindent megnyerünk, ha Szívére borulva élünk.
Rájöttem, hogy ez a lelkiélet fő szabálya, törvénye. Legalábbis a kicsinyeknek.**

Nézem és csodálom Őt, érthetetlen nekem, miközben szívem meghatottan köszöni, áldja Őt az elveszettek végső kapaszkodásával, hogy nem unja, és nem fárad bele ebbe az etetésbe.

Kedves Testvérem!

Csak azért írtam le mindezt, hogy Te is tudd, hogy nem vagy egyedül! Hogy lelked van, amelyben Isten lakozik.

Hogy nem számít, ha gyengék vagyunk, mert akkor ölbe vesznek, csak határtalan bizalmunk legyen. Nem kell félnünk semmitől.

És ha úgy élünk, hogy öröme telik bennünk, a haláltól sem, mert halhatatlanok vagyunk. Meghívottak az örök boldogságra. Ahogy egy jó atya mondta nekem:

„Isten Önmagát nem ítéli meg!”

Hát így kellene élnünk...